

ПРОФЕСОР ДР ВЛАДИМИР МИЋИЋ

(1936–2024)

Почетком августа напустио нас је др Владимир Мићић, пензионисани редовни професор Грађевинског факултета у Београду, ранији председник и први почасни члан Друштва математичара Србије, један од његових најактивнијих прегалаца у протеклих 60 година. Био је ангажован као професор у првим годинама рада Математичке гимназије у Београду, у организацији такмичења ученика средњих школа (десет година је био руководилац наше олимпијске екипе), у реализацији Семинара за наставнике математике и организацији других стручних и научних скупова, као и уредник часописа Настава математике и The Teaching of Mathematics и едиција Материјали за младе математичаре и Библиотека наставника математике.

У чланку *Владимир Мићић – 80 година*,

<http://elib.mi.sanu.ac.rs/files/journals/nm/254/nmn254p10-15.pdf>

објављеном поводом његовог 80. рођендана у Настави математике, описана је делатност професора Мићића у његовој дугој каријери. Због тога смо решили да овде не понављамо основне податке из његове плодне биографије, већ ћемо у наставку навести избор сећања његових колега и бивших студената.

У наредном чланку је прештампан текст „Дирихлеов принцип“ који је Владимир Мићић објавио 1976. године у едицији Материјали за младе математичаре.

Урна са посмртним остацима Владимира Мићића положена је 17. септембра ове године у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

Уредништво Наставе математике

**НЕКОЛИКО СЕЋАЊА НА
ПРОФЕСОРА ВЛАДИМИРА МИЋИЋА
(прикупио и приредио Небојша Икодиновић)**

Проф. др Александар Савић
Катедра за материјале и конструкције, Грађевински факултет,
Београд

Професора Мићића сам упознао када сам као студент слушао Математику 2, двосеместрални предмет на првој години студија Грађевинарства, школске 1997/1998. године. Слободно могу рећи да је читава генерација волела професора и да нам је остао у веома лепом сећању. Још увек памтим његове приче и често их и данас препричавам студентима. Издвојићу неколико анегдота у складу са својим сећањима.

1. Професор Мићић на часу, у амфитеатру 225, уводи основне појмове математичке анализе. У једном тренутку окреће се и пита аудиторијум:

- Колеге, да ли сте приметили да до сада ниједном нисам употребио једну реч за појам који ево већ два школска часа објашњавам. Знате ли која је то реч коју још увек нисам изговорио?

Неко прошапута „лимес“, а професор рече:

- Јесте. Видите, прво је потребно доћи до појма, па тек онда увести термин, тек на тај начин ћете сигурно схватити о чему ја то причам, иако можда мислите да знате, на основу онога што сте учили у средњој школи или гимназији.

2. Једном приликом, професор Мићић изненада прекину предавање и тихи жамор међу скамијама, окрену се и упита нас:

- Да питам ја вас нешто. Да ли ја ово разумем?

Ми се згледамо, није нам јасно питање. Мислимо: „логично је да разумем, шта ли се крије иза овог питања?“ А професор са својим карактеристичним полуосмејком, понавља питање:

- Заиста, да ли сматрате да ја ово што вам причам разумем?

Сви смо ћутали, а професор настави:

- Па видите, ако ја ово разумем, онда разумете и ви, али ако не разумем онда вам бадава објашњавам, јер ни ви нећете моћи да разумете. Дакле, да ли ја ово разумем?

Многи од нас су климнули главом. Професор Мићић је био сјајан предавач и његова предавања су била одлична прилика да се разумем градиво.

3. Професор Мићић је стално истицао да перцепција апстрактних математичких концепата мора бити довољно развијена, упозоравајући да то често није лако. Прича нам професор:

- Читам ја унучици књигу за лаку ноћ, где се главни глумац или глумица обраћа околини и жели јој лаку ноћ. Читам ја „лаку ноћ играчки“, унучица

додаје „лаку ноћ“, затим „лаку ноћ соби“, она каже „лаку ноћ“, „лаку ноћ лампи“, „лаку ноћ“ каже она лампи. Окренем последњу страну, а страна обојена у црно и кажем „лаку ноћ мраку“, она у чуду ћути.

Насмеши се професор и додаје:

– Она још не схвата да је мрак нешто, а опет још теже ће схватити у том узрасту шта је ништа.

4. Упркос великом броју студената¹, професор Мићић им је прегледао свеске са предавања. У то време, професори су на крају семестра потписом у индекс потврђивали да је студент похађао наставу. Ми смо својим свескама доказивали професору присуство на предавањима. Жалио нам се професор како је једном у његов кабинет дошао студент по потпис.

– Ја једини у кабинету, а студент ме пита да ли је ту професор Мићић? Ја погледам лево, десно, слегнем раменима и кажем да није.

5. Дан пред полагање усменог дела испита из Математике 2 у јунском року, Срђан, колега из моје генерације који данас има две успешне грађевинске фирме (једну у земљи, другу у иностранству), шета се ходником на првом спрату, загледа табле са испитним задацима и наиђе на професора Мићића. Пита њега професор:

– Како сте колега? Шта радите?

Срђан му каже да упрво спрема испит код професора.

– Е па колега – каже професор Мићић – немојте се мучити, идите лепо се одморите да budete одморни сутра за испит. Нећете богзна шта научити дан пред испит.

Срђан је сутрадан положио испит, а кратак разговор са професором и данас памти.

6. Професор Мићић је био велики заговорник спорта, посебно одбојке. Моја генерација је имала добре одбојкаше, које је професор Мићић стално мотивисао и подстицао.

Доцент др Ненад Фриц

Продекан за наставу Грађевинског факултета, Београд

Неколико најјаснијих сећања на професора Мићића покушаћу да прикажем хронолошки.

Октобар 1998. године

Професора Владимира Мићића упознао сам у јесен 1998. године када ми је као бруцошу Грађевинског факултета предавао Математику 2. На почетку студија имали смо велику трему и доста смо стрепели од математике и других професора који су је предавали. Једину наду да математика неће бити камен спотицања наше генерације, давали су блага нарав и врсне педагошке вештине професора Мићића.

¹Преко 450 студената је било уписано у мојој генерацији.

Јун 1999. године

Мој први дужи разговор са Професором Мићићем догодио се на усменом испиту из Математике 2. Тај разговор је за мене трајао као вечност. И таман кад сам помислио да са испита нећу изаћи са ловорикама, професор је устао, театарлно закопчао сако, повукао његове крајеве на доле, пружио ми руку и рекао:

- Честитам колега, положили сте испит из Математике 2, с високом оценом 9. Желим вам свако добро и успех у наставку студирања.

Током читаве своје професорске каријере на исти начин је честитао колегиницама и колегама положени испит.

ПОДАЦИ О ПОЛОЖЕНИМ ИСПИТИМА	
Студент	Фриц НЕНАД
Полагао је испит из:	Математике 2
и добио оцену	9 (девет)
Датум испита	15.06.1999.
Наставник – Испитивач	<i>М. Мићић</i>
Председник испитне комисије	

Полагао је испит из:	Математике 3
и добио оцену	8 (осам)
Датум испита	20.09.2000.
Наставник – Испитивач	<i>М. Мићић</i>
Председник испитне комисије	

87

Септембар 2000. године

Мој други дужи разговор са професором Мићићем десио се на усменом испиту из Математике 3. Том приликом нисам бриљирао на питањима о кривим трећег реда, али сам испит положио. Уз честитање, професор је додао да криве трећег реда нису градиво на ком би један студент грађевине требало да падне испит.

Децембар 2021. године

Професор Мићић ужива у пензионерским данима, ја већ три године обављам дужност продекана за наставу, а Грађевински факултет прославља 175 година постојања. Саставни део свечане академије је додела награда за животно дело. Није било једноставно саставити списак лауреата, али је у свакој од многобројних верзија име професора Мићића било једно од првих на списку. Почела је свечана академија, дошло се и до награда за животно дело. До бине воде стрме, а уске степенице. Мој је задатак да помогнем добитницима награде да се попну и сиђу са бине. Професор Мићић, у друштву својих вршњака, али и оних доста млађих, једини је на велику бину, описаним степеницама, буквално истрчао. Приликом силаска, ја сам га, као и све остале, придржао испод надлактице. У једном тренутку непажње, и моје и његове, на месту где се степенице додатно сужавају, професор се саплео. Нисам успео да га задржим и пао је. Дочекао се спретно, није се повредио. Мали број присутних је уопште приметио шта се заиста догодило. У том непријатном тренутку, чини ми се да је његова највећа брига била да ми што пре каже:

- Ниси крив. Не брини, добро сам.

Проф. др Марија Обрадовић
Катедра за математику, физику и нацртну геометрију, Грађевински
факултет, Београд

Драги професор Мићић био је и остао у мом сећању персонификација смирености, духовитости и мудрости.

Сећам се једног догађаја из 1996. године, када сам била асистент. Професор Мићић је тада био шеф наше катедре за математику, физику, нацртну геометрију и општеобразовне предмете. Имали смо једну проблематичну ситуацију и требало је наћи решење и излаз из ње. Увек ћу се сећати речи које је тада изговорио, председавајући седницом катедре (парафразирам):

- Када учините грешку, признајте је одмах! Ако грешку не признате, сваки следећи пут мораћете да је браните. Што је дуже будете бранили, то ће она више расти од аргумената којима је браните и на крају ће постати превелика и предуготрајна да бисте је признали, чак и када бисте хтели. Постаће ваш камен око врата. Зато је се ослободите што пре!

Ове речи постале су део мог светоназора. Хвала, професоре!